

Просекъ.

туденъ зименъ день. . . Вѣтърътъ бѣ-
нѣ вече отъ два дни и навѣва навсѣ-
кждѣ падналия снѣгъ. Улицитъ запус-
тѣли — всичко се скрило на топло. За-
къснѣлия пѣтникъ, добръ овитъ въ
дебелитъ си дрехи, бърза да стигне
въ топлата стая. . . Лошо, грозно врѣме!

Само просекъ единъ се скита изъ
улицата. Съ одърпани дрехи, скѣсани
обуща и съ прѣмѣтната на гърба торба, едвамъ
прѣстѣпа изъ дебелия снѣгъ! . .

Дълбоки въздишки излизатъ отъ неговитъ
гърди. . . Жални погледи се отправятъ къмъ
небето и сълзи смразени капятъ отъ очи му! . .

Мръква се. . . студътъ пронизва до коститъ.
Нетърпимо. . .

Мъртва тишина навсѣкждѣ. . . Само стѣп-
китъ на просека се чуватъ и отъ врѣме на врѣ-
ме присипналия му гласъ: „Подарете за Бога,
умирамъ! . .“

Но вѣтърътъ далечъ отнася неговата молба.
„Подарете за Бога, помогнете! . .“ повтара
жално просека, но думитъ му никой не чува.
Тѣ се сливатъ съ пищението на вѣтъра и се раз-
насятъ далечъ изъ града, изъ полето. . .

Спира се той при единъ освѣтленъ прозо-